

Tale standerhejsning 2023

Den 10. juni 1958 mødte jeg som 10-årig op i Emdrupparken til min første træning i Ben Hur. Jeg boede ikke lige i nærheden, men i Husum, så for mig var der 5 kilometers cykeltur gennem Utterslev Mose for at komme til Ben Hur. Ikke det mest oplagte valg af idrætsaktivitet, men tilfældet ville, at min bedste legekammerat tidligere havde boet i Emdrup, og han var da blevet medlem af Ben Hur, fordi hans storebror spillede fodbold i KFUM, og fodbold viste sig ikke lige at passe til lillebror, så han gik til den anden side af klubhuset, for han var meget god til at løbe, og det kunne man i Ben Hur.

Hjemme i bebyggelsen i Husum var vi mange drenge, der løb og legede efter skoletid. Når jeg sammenlignede med de andre, var jeg faktisk ret hurtig til at løbe, så jeg fik aftalt med min kammerat, at jeg skulle prøve at komme med i Ben Hur. På min første træningsdag løb jeg 9,9 på 60 m. Det var jeg godt tilfreds med, og ved den afsluttende 5-kamp blev jeg nr. 3 og fik et fint diplom, som blev sat i glas og ramme og kom op på væggen i mit værelse.

Min legekammerat var lige rykket op som 13-14 årig, og det blev åbenbart for svært for ham, så han holdt snart op, men jeg blev rigtig glad for atletikken og for Ben Hur, så derfor står jeg her i dag og skal holde nytårstalen for anden gang i mit liv. Og jeg står her og ved, at mange af jer, der er med her i dag, er nogen jeg har kendt helt tilbage fra den gang, jeg trådte mine barnepigsko på cindersbanerne her i Emdrup.

Vilkårene som dreng omkring 1960 var ganske anderledes, end de er i dag. Jeg kan se på mine børnebørn, at de bliver kørt frem og tilbage, når de går til sport. Vi måtte cykle. Jeg husker engang, vi skulle til stævne på Sundby Stadion kl. 17. Vi skulle så mødes med vores træner Ole Wederking på Rådhuspladsen kl. 16 på cykel midt i myldretiden og så cykle i samlet flok til Sundby. Den var nok ikke gået i dag. Det viste sig endda, at stævnet ikke var på Sundby Stadion, men på Tårnby stadion. Jeg var glad for, at min far var mødt op for at se på, så vi kunne følges ad på cykel de 15 km hjem til Husum i nattemørket.

I de yngste år var der faste træningstider 2 gange om ugen, og ellers kom jeg ikke i Emdrupparken. Vores træningstid lå tidligt, men man mødte flere af de ældre og de voksne i omklædningsrum nr. 5, når vi skulle hjem. Med tiden kunne man sætte navne på flere og flere, ikke mindst fordi jeg ivrigt studerede Ben Hur bladet, som udkom en gang om måneden, og hvor der var navne, billeder og ranglister.

Da vi blev ældre, blev vi også inddraget i noget af alt det, der også skal til for at få en forening til at fungere. Jørgen Vester var rigtig god til at hive fat i nogen af os, når der skulle laves store udsendelser til alle klubbens medlemmer. Vi lærte at samle breve, hæfte og folde og putte i de små lyseblå konvolutter med Ben Hurs logo. Vi lærte også at duplikere på stencilmaskinen. Vester fik mig senere koblet på redaktionen af Ben Hur Bladet, og han lærte mig meget om opsætning af artikler og beskæring af billeder. Alt

sammen praktiske færdigheder, som jeg også senere har haft stor glæde af. Det vigtigste var dog, at vi som personer voksede ved at blive inddraget og få ansvar.

Som 15-16 årig havde vi Birger Rosendahl som træner. Birger investerede rigtig meget tid og energi i os. Ud over at løfte os træningsmæssigt og dermed resultatmæssigt, arrangerede han en sommertur i 1964, hvor vi vandrede en uge i Jotunheimen i Norge. Turen var så stor en succes, at den blev gentaget året efter. Jeg blev så betaget af at vandre i de norske fjelde, at jeg fortsatte med en årlig vandretur med forskelligt selskab de næste 10 år. Bl.a. havde Niels Kahlke og jeg to rigtig gode vandreture i fjellet i starten af 70'erne. Igen fik jeg foræret noget fra Ben Hur, som var til stor glæde, mens det stod på, og som har givet varige minder for livet.

I 1969 gjorde vi oprør. Anledningen var en pokalfest, hvor den udefra kommende taler latterliggjorde langhårede unge, der demonstrerede mod Vietnamkrigen. For mig var det en voldsom provokation, og jeg skrev et harmdirrende indlæg til Ben Hur Bladet om talen. Blodet kom jo lettere i kog i den alder. Den daværende formand forbød redaktøren, Jørgen Vester at trykke mit indlæg, og det følte som et helt uacceptabelt indgreb i ytringsfriheden. Vi var nogen stykker, der så besluttede at vælte bestyrelsen på næste generalforsamling. Det lykkedes, og vi overtog ledelsen med Arne Sünksen som ny formand, og bl.a. Niels Kahlke og jeg selv i bestyrelsen.

Det blev en periode, hvor klublivet i Ben Hur i den grad blomstrede. Vi var mange, der nærmest kom der hver eneste aften. Når vi havde trænet, spillede vi småbold med to hække som mål, eller vi lavede tosekampe, hvor vi konkurrerede i gakkede øvelser, som vi skiftedes til at finde på. Nogen gange sluttede det med, at vi tog hjem til nogen eller tog en tur på Bakken osv. Vi arrangerede nogle store fester her i klubhuset, hvor alle atletikfolk i København blev inviteret, og internt i Ben Hur holdt vi private fester, som var så hyppige, at vi omtalte dem som 14-dages fester. Det sociale liv i klubben var mindst lige så vigtigt som atletikken, som også blomstrede i perioden, og de tre årlige ture til Jægersprislejren var et must.

Da jeg fik børn, lagde jeg hurtigt pigskoene på hylden, og jeg fulgte mest Ben Hur på afstand. Da så Ben Hur begyndte at sygne hen, og ungdomsarbejdet hørte op, syntes jeg ikke længere, at der var grund til at støtte Ben Hur, så jeg gik over til kun at være medlem af Gamle Ben Hurianere.

Gennem alle mine passive år har jeg dog altid holdt fast i en ting: Standerhejsningen. Jeg tror ikke, at jeg, siden jeg i min ungdom første gang deltog i Standerhejsningen, har misset en eneste. Den gang som nu er Standerhejsningen noget særligt, for her samles både unge og gamle, og ligesom nu var og er Gamle Ben Hurianere altid talstærkt repræsenteret. Det understreger det livslange fællesskab, som Ben Hur har skabt.

Vi børn og unge, der voksede op i Ben Hur den gang i 1960'erne, var utroligt heldige og privilegerede. Det vidste jeg ikke dengang, men det kan jeg se nu. Ben Hur blev stiftet i 1904 og havde altså eksisteret i 54 år, da jeg kom ind i klubben. Mange unge før mig var

vokset op i klubben, og de havde lært af dem, der var ældre, at i Ben Hur tager man sig af hinanden, og at de ældre tager sig af de unge. Generationerne har opdraget hinanden i en lang glidende overgang og dermed givet Ben Hur ånden videre. Der blev taget hånd om os af ledere som Ingvar Jensen, Bent Erik Jørgensen og Jens Peter Hjerting. Yngre aktive som Leif Hansen, Erik Tesch, John Frøberg og Ole Wederking brugte tid på at træne os og tage os med til stævner. Ved stævner var der voksne, der stillede op som dommere. Hvem husker ikke Carlsen og Barklaj som tidtagere. Og så var der Arly Auerbach, som vi var lidt bange for, som sørgede for materiel og pleje af stadion.

”Lad altid en ny kammerat finde ind” som der står i Ben Hur Marchen. Jeg meldte mig ind i Ben Hur som 10-årig ved tilfældighedernes spil, og dermed voksede jeg ind i et fællesskab, som har givet kammerater og venner for livet. Fantastisk.

Tak til Ben Hur, tak til de der var, og tak til jer der stadig er her. Tak.